

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **I. N.**, zastoupeného Mgr. Karlem Neubertem, advokátem se sídlem Třebíč, Hálkova 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2004 č. j. 55 Az 606/2003 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 6. 2004 č. j. 55 Az 606/2003 – 34 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 3. 2003 č. j. OAM-207/AŘ-2002 o zamítnutí rozkladu žalobce a potvrzení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 10. 2001 č. j. OAM-7220/VL-07-04-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Brně shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, žalované správní

orgány ve svých rozhodnutích velmi podrobně vyložily, proč se na žalobce nemůže vztahovat některý z důvodů pro udělení azylu. Z výpovědi žalobce dle krajského soudu vyplynulo, že hlavním důvodem podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť žalobce návrh podal až poté, co mu byl udělen zákaz pobytu na 10 let. Žalovaný také podrobně vyložil, že z informací o vývoji situace v Makedonii vyplývá, že na základě politických kroků a stabilizace státní moci žalobci nehrozí, že by byl povolán splnit povinnost vojáka, měl bojovat proti Albáncům a jeho život by byl v důsledku válečného konfliktu ohrožen ze strany makedonských orgánů včetně policie. Krajský soud shrnul, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Stěžovatel se neztotožňuje se závěry krajského soudu, že se mu nepodařilo prokázat splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a nesouhlasí se závěry, které učinil žalovaný na základě shromážděných informací, které stěžovatel navíc považuje za nedostatečné, neboť dle stěžovatele měl žalovaný aktivně zjišťovat situaci v místě bydliště stěžovatele. Stěžovatel připouští, že je částečně pravdou, že jeho žádost byla podána z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, ale jen proto, aby se nemusel vrátit zpět do Makedonie. Stěžovatel se domnívá, že žalovaný nesplnil zákonem stanovené podmínky pro to, aby jeho žádost o udělení azylu mohla být zamítnuta, a navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k novému projednání, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek Krajského soudu v Brně, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci. Žalovaný dále uvádí, že při svém rozhodování vycházel z výpovědi stěžovatele a z podkladů o zemi původu stěžovatele, které má k tomuto účelu k dispozici, nejedná se tedy, jak se domnívá stěžovatel, o podklady obecně známé, ale zprávy o zemi stěžovatelova původu, které jsou úplné, přesné a velmi podrobné a jsou pravidelně aktualizovány. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 27. 7. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedl, že vlast opustil v květnu roku 2001, neboť dezertoval z armády, přepravoval se nelegálně kamionem, autem i pěšky. V Makedonii byl povolán do armády, ale nechtěl bojovat proti Albáncům, protože sám je Albánec. Stěžovatel dále uvedl, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, Česká republika je pro něj cílovým státem, kde chce žít s družkou a najít si práci. V České republice byl stěžovatel jako turista již v roce 1998, o azyl nežádal, obdržel však trest zákaz pobytu na 10 let, za nedodržení trestu se dostal do vazební věznice. Dne 31. 7. 2001 v pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu stěžovatel popsal svůj život ve vlasti včetně výkonu vojenské služby. V případě návratu do vlasti se stěžovatel obával, že v jeho vlasti probíhá stále válka, on může být zabit či uvězněn, v České republice chtěl bydlet s přítelkyní. Na závěr pohovoru byl stěžovatel poučen ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, že má právo se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke shromážděným podkladům (přehledně vyjmenovány v příloze k protokolu) a ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění. Stěžovatel seznámení s podklady odmítl, což stvrdil svým podpisem na straně třetí protokolu o pohovoru.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Kasační stížnost byla stěžovatelem podána z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro tvrzenou vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohl ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel žalovanému vytýká, že ve věci provedl nedostatečné dokazování, když si opatřil pouze obecné zprávy o situaci v Makedonii, které navíc nesprávně hodnotil.

Podle ustanovení § 32 odst. 2 správního řádu rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a podle ustanovení § 34 odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. V projednávané věci tak bylo na úvaze žalovaného správního orgánu, kolik a jaké důkazy si během řízení o udělení azylu za účelem zjištění skutečného stavu věci shromáždí a jakým způsobem se s nimi v rámci svého rozhodování vypořádá. Nejvyšší správní soud se domnívá, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v pohovoru k důvodům návrhu, z informací o situaci v Makedonii vyjmenovaných v příloze k protokolu o pohovoru ze dne 31. 7. 2001), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně neshledal v případě stěžovatele naplnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 až § 14 zákona o azylu. Z předloženého správního spisu navíc vyplývá, že stěžovatel byl v rámci správního řízení o udělení azylu u správního orgánu I. stupně informován o veškerých podkladech, které tento správní orgán pro rozhodnutí shromáždil (z těchto podkladů vycházel později rovněž žalovaný v řízení o rozkladu), a byla mu dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim či způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, čehož stěžovatel nevyužil.

Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehledně a dostatečně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Také Krajský soud v Brně vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí ve věci, provedl řádné dokazování, v rozsudku se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami, přičemž neshledal stěžovatelem tvrzené nedostatky a porušení, a naopak dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud souhlasí s rozsudkem krajského soudu, kterým rozhodnutí žalovaného nebylo zrušeno, a v řízení neshledává vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel nově namítá, že žalovaný měl aktivně zjišťovat situaci v místě jeho bydliště v Makedonii. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Pokud tedy stěžovatel citované skutečnosti neuvedl v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, ale teprve po vydání napadeného rozsudku, nemůže se jimi Nejvyšší správní soud zabývat.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu